טבול שהרי לך כתן מכלל שהוא טמא לגבי אחר כגון טבול יום שטמא לתרומה לפי ס"ד טהור ממש ליפתוק קרא מיניה ותנא ידענא לטמא לפחות בפרה דהא מטמא קריים לחמנא גלי מאי טהור טהור כל דהו ומסתכן טבול יום למיקרי טהור לכתיב (ויקרא יד)

ליומד על טבול יום שבשר בפרה. ופ"ת מהיכא תיקם לדעתיה דלפחות דלי מפוס דחטאת קריים רחמנא הא לא דמי הזאה לגאר עבודה שהרי הזר כשר בה ו"ל מדקפיד קרא שהנזה במקום טהור ופ"ת והיכי ילפינן מהזאה להכשיר טבול יום בשאר עבודות דפרכינן מה להזאה שכן זר כשר בה ו"ל דלפ"ה כיון דעיקר טהרה בהזאה בתיב ואכשר בה רחמנא טבול יום כל שכן בשאר עבודות ופ"ת אימא דלפחות קריים רחמנא הא לא דמי כשר בה ו"ל דלפ"ה כיון דעיקר כפרה בהזאה בתיב ואכשר בה רחמנא טבול יום כל שכן בשאר עבודות ופ"ת ואימא לרבות מפוסר כפוסים שהעריב שמשו דלא מפסר ואמר ר"י דמוקמת קרא בטומאת מת דלא כפרה לחודה אלא כפרה וכי תימרין בזבחים בפ"ב (דף י: ושם) דמתן דמכשיר מפוסר כפרה קסבר טומאת כל המורה כולה דבכל טבול יום מכשיר אפילו הוא מפוסר כפרה ומתן דפסל קסבר טומאת לחודה פרסה היינו טבול יום [דלא בעי כפרה] אבל דזב ומצורע ויולדת אפי' העריב שמשו לא: **קל** מחמור **לא** יליף.

ופ"ת מאי מיבעיא (א) ל"ק ליה פשיטא ליה דלא מפקינן מעשר שני מעשר ממון גזה"כ מופנה הוא ומופנה אינו מופנה: **ואסורים** לזרים. ופ"ת כיון דתנא לחיובי נמי מעשר מפסח ממאי מיקטיר מומא דלחיובי לזרים ואין לומר מפוס דבעי למתני מפ"ג דמתני ופסורים לזרים ואין לומר מפוס דבעי למתני מפ"ג דמעשר דבהמה דלזרים להא במסכת חלה (פ"ג מ"ט) קתני ט) (התרומה והכזורים) חייבין עליהן מיתה ומומם ואסור לזרים מע"ג דלא מפיים התם מפ"כ במעשר ומיבעי ליה בערוך ערך טען דאסור לזרים מיקטיר לחני מיעוט דאסור למכל למחר מדרבנן ומ"ד מדאורייתא ב) עוד פי' לעון אחר ואסור לזרים אפי' ע"י פדיון ואין נראה פירוש זה לחלן להם פדיון אמרינן לקמן דשייר: **נבכי** כהן. בפרק הזורע והלחיים (חולין קלג.) מפרש למה אמרו בכורים נכסי כהן ליקח בהן עבדים וקרקעות ובהמה טהורה מפ"כ במעשר שני כדתנן במסכת מעשר שני (פ"ג מ"ז) ומייתי לה בקידושין בפ"ב (דף נו.) אין לוקחין בהמה טהורה עבדים וקרקעות ממעות מעשר שני ולכאורה משמע דדוקא הני הוא דלמיכל אבל ליקח מהן מלבושין שרי וכן תנן במסכת מעשר שני (פ"ב מסכת יב) ומייתינן לקמן (דף עד.) לא נתתי ממנו למת ליקח לו מהן ותכריכין משמע הא לחי דומיא דמת דהיינו מלבושים דהכי דייק לקמן גבי סיכה וקשה דבירושלמי אמר בהדיא דלא נתתי ממנו למת מה תלן קיימין אם להביא מהן לחי ולמת משמע דאסור לחי ולמת לקנות מלבושים לחי ובכריכין מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"ג מ"ו) דאסור לעשות אוס סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושתיה ומיכה ואלו דמ"ל להכין מעשר שני ובכורים לריך לבערם מן העולם בכל מקום שהן ור"ש לפטר בבכורים היינו שאין הכהן לריך לבערם אבל יכולין ליהנות מהן ולכן כתב רבינו שמשון בפ"ק דמעשר שני (משנה ה) דאסור לעשות אוס סחורה במעשר שני